

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **por. Mgr. E. M.**
bytem [adresa]

zastoupené Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem třída Přátelství 1960, Písek

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 30. 3. 2015, č. 103/2015

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru (dále též „**žalovaný**“) ze dne 30. 3. 2015, č. 103/2015 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**služební funkcionář**“) ze dne 5. 12. 2014, č. 9896/2014 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl služební funkcionář podle § 115a zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 361/2003 Sb.**“), o stanovení celkového služebního příjmu žalobkyně, přičemž mezi ostatními složkami služebního příjmu uvedl rovněž osobní příplatek podle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. ve výši 2 530 Kč.
3. Žalovaný Napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatoval, že přestože jsou ostatní složky služebního příjmu formálně znovu uvedeny v Prvostupňovém rozhodnutí ve výši, ve které byly přiznány dřívějšími samostatnými rozhodnutími (zvláštní příplatek ve výši 3 600 Kč byl přiznán v rozhodnutí č. 2423/2009 ode dne 1. 5. 2009; osobní příplatek ve výši 2 530 Kč byl na tuto částku zvýšen rozhodnutím č. 5829/2014 ode dne 1. 10. 2014), nebyly tyto složky služebního příjmu dotčeny nařízením vlády č. 227/2014 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2015, které nabylo účinnosti dnem 1. 1. 2015 (dále jen „**nařízení č. 227/2014 Sb.**“). Prvostupňové rozhodnutí podle žalovaného deklaruje existenci změny právního stavu ke dni 1. 1. 2015 vycházejícího z přílohy č. 4 nařízení č. 227/2014 Sb. mající vliv na stupnici základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2015 zvýšenou o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.
5. Žalovaný uvedl, že z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně byla na místo komisaře Integrovaného operačního střediska v 7. tarifní třídě ustanovena dnem 1. 5. 2009 rozhodnutím služebního funkcionáře č. 2423/2009 ze dne 27. 4. 2009. Dané rozhodnutí převzala podle žalovaného dne 7. 5. 2009. V rozhodnutí byl uveden služební příjem, který jí na novém služebním místě náleží. Přes poučení o možném odvolání nebylo z její strany v řádném termínu podáno odvolání proti tomuto rozhodnutí a služební funkcionář měl podle žalovaného za to, že s ním souhlasila bez výhrad.
6. Žalovaný podotknul, že zákon nestanoví, že v případě ustanovení na jiné služební místo zaniká nárok na přiznaný osobní příplatek, avšak také nestanoví, že by měl být osobní příplatek zachován.
7. Ze spisového materiálu je dle žalovaného dále patrné, že žalobkyně měla přiznán osobní příplatek rozhodnutím služebního funkcionáře č. 1598/2009 ze dne 17. 2. 2009 ve výši 2 100 Kč z důvodu plnění služebních úkolů v mimořádném rozsahu i nad rámec výkonu služby. V daném případě se dle žalovaného jednalo o konkrétní důvody tak, jak je uvedeno v rozhodnutí, a to z důvodu personálního obsazení daného pracoviště, tedy oddělení dopravních nehod, kdy na zvládnutí nápadu dopravních nehod policisté vynakládali i nad rámec služby úsilí na zpracování spisového materiálu. Ve zmíněném rozhodnutí se tedy dle

žalovaného jedná o přiznání osobního příplatku za konkrétní činnost a zvládnutí konkrétního služebního místa. Z dané věci však podle žalovaného nelze vyvozovat, že takto přiznaný osobní příplatek udělený za konkrétní plnění úkolů na služebním místě bude příslušníkovi ponechán i při přechodu na jiné služební místo, kde vykonává úplně jinou činnost a v úplně jiných podmínkách výkonu služby.

8. Žalovaný zdůraznil, že přiznání či nepřiznání osobního příplatku při ustanovování na nové služební místo je zcela v kompetenci příslušného služebního funkcionáře. Na přiznání osobního příplatku dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. není právní nárok. Nelze tedy podle žalovaného vyvozovat porušení zákona v případě nepřiznání osobního příplatku při ustanovení na jiné služební místo s odlišnou služební činností, jiné služební hodnosti a jiné tarifní třídy. Ze skutečnosti, že policista vykonává službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu na původním služebním místě, nelze podle žalovaného dovodit, že bude vykonávat službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu na služebním místě novém. Z § 122 odst. 1 zákona podle žalovaného mimo jiné vyplývá nenárokovost osobního příplatku v případě stanovení služebního příjmu při ustanovení na nové služební místo, kdy se všechny složky služebního příjmu stanovují nově ve vztahu k danému služebnímu místu. V daném případě tedy podle žalovaného nedošlo k odejmutí osobního příplatku, o němž by bylo řádně rozhodnuto, ale toliko o jeho nepřiznání, kde není namístě nepřiznání zdůvodňovat.
9. Žalovaný dále poukázal na doktrinální závěry, dle nichž účelem osobního příplatku přiznávaného za službu v mimořádné kvalitě není okamžitá reakce na změny ve výkonnosti příslušníka, ale pouze na ty změny, které mají dlouhodobější charakter. Autor komentáře se dle žalovaného ohledně přiznávání osobního příplatku příslušníkovi, který je ustanoven na jiné služební místo s jinou služební činností, domnívá, že by mu měl být přiznán osobní příplatek až tehdy, když prokáže, že vykonává službu v mimořádné kvalitě i na tomto služebním místě.
10. Žalovaný konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že se žalobkyně zapracovala velice uspokojivě, byl jí dnem 1. 12. 2009 přiznán osobní příplatek ve výši 1 500 Kč rozhodnutím služebního funkcionáře č. 5282/2009 ze dne 30. 11. 2009 s odůvodněním, že plní úkoly v mimořádné kvalitě, a dále za zvládnutí činností na všech pracovištích integrovaného operačního střediska. Toto rozhodnutí převzala žalobkyně podle žalovaného dne 9. 12. 2009 a byla s ním prokazatelně téhož dne seznámena. Žalovaný doplnil, že proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nepodala odvolání.
11. Žalovaný dále konstatoval, že pokud se jedná o výši osobního příplatku, tento je standardní, kdy i policisté s větší praxí a dlouholetými výbornými výsledky mají tento příplatek ve stejné výši, přičemž je každý případ posuzován individuálně. Žalobkyně má přitom podle žalovaného aktuálně přiznán osobní příplatek ve výši 2 530 Kč.
12. Žalovaný rovněž v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zmínil, že podáním doručeným dne 26. 1. 2015 žalobkyně požádala o spojení věcí vedených pod čísly jednacími KRPA-426654/ČJ-2014-OOOOOP-ODV, KRPA-426665/ČJ-2014-OOOOOP-ODV a KRPA-491972/ČJ-2014-OOOOOP-ODV, s tím, že řízení by měla být spojena ve smyslu ustanovení § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť takovýto postup by též odpovídal ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu a nevznikly by zbytečné náklady na samostatná řízení. Žalovaný k návrhu

na spojení věcí uvedl, že nespatřuje důvod ke spojení věcí, jejichž spojení by spíše zavedlo příčinu k nepřehlednosti ve vztahu k samostatným odvolacím řízením.

III. Žaloba

13. Žalobkyně v podané žalobě předeslala, že „*touto žalobou napadá v celém rozsahu rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 103/2015, ze dne 30.3.2015, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí České republiky - Policie České republiky, náměstka ředitele KŘ policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru, č. 9896/2014, ze dne 5.12.2014, o žádosti o doplacení služebního příjmu, a kterým žalovaná toto odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila*“ (pozn. soudu – Prvostupňovým rozhodnutím nebylo o žádosti žalobkyně o doplacení služebního příjmu – osobního příplatku rozhodováno – viz dále).
14. Žalobkyně v obecné rovině shrnula, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil, že je Napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru žalovaného a konečně že žalovaný porušoval procesní předpisy, přičemž tato porušení mají vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí.
15. Žalobkyně v dalších částech podané žaloby rekapitulovala skutkový stav.
16. Uvedla, že rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, byl žalobkyni zvýšen osobní příplatek na výši 2 100 Kč měsíčně. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobkyně plní služební úkoly v mimořádném rozsahu i nad rámec běžného výkonu služby.
17. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, byla žalobkyně dle žalobních tvrzení ke dni 30. 9. 2009 (pozn. správně ke dni 30. 4. 2009 – pozn. soudu) odvolána podle ustanovení § 26 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. ze služebního místa vrchní inspektor, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, náměstka ředitele krajského ředitelství pro vnější službu, Odboru služby dopravní policie, Oddělení dopravních nehod, skupiny zpracování dopravních nehod, a dnem 1. 5. 2009 byla dle § 23 zákona ustanovena na služební místo komisař, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, náměstka ředitele kr. řed. pro vnější sl., Integrované operační středisko s místem působnosti Praha a zároveň byla jmenována do služební hodnosti komisař. Tímto rozhodnutím nebylo podle žalobkyně jakkoliv rozhodnuto o jejím osobním příplatku.
18. Žalobkyně dále uvedla, že rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, byl žalobkyni přiznán od 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1 500 Kč měsíčně. Toto rozhodnutí bylo podle žalobkyně odůvodněno tím, že žalobkyně plní úkoly v mimořádné kvalitě, po zapojení do činnosti IOS v krátké době zvládla všechny činnosti potřebné při operačním řízení hlídek a policistů v přímém výkonu služby.
19. Žalobkyně dále poukázala na to, že žádostí ze dne 22. 5. 2014 se domáhala u příslušného služebního funkcionáře doplacení osobního příplatku za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 (v částce 2 100 Kč měsíčně, celkem 14 700 Kč) a za období od 1. 12. 2009 do 30. 4. 2014 (v částce 2 100 Kč měsíčně, celkem 11 300 Kč) a spolu s tím i doplacení rozdílu nároků souvisejících s tímto služebním příjmem. Žalobkyně uvedla, že osobní příplatek nebyl rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, odejmut a ani nebylo rozhodnuto o změně jeho výše. Toto rozhodnutí se dle žalobkyně vůbec osobním

příplatkem nezabývá a v odůvodnění není jediná zmínka o tomto druhu služebního příjmu. Žalobkyně poukazovala na to, že žádost o doplacení služebního příjmu odůvodnila tak, že rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, došlo k přiznání osobního příplatku ve výši 1 500 Kč, a to vzhledem k mimořádnému plnění služebních úkolů, přičemž vzhledem k tomu, že osobní příplatek nebyl nikdy odebrán, je nutné vykládat tato rozhodnutí podle žalobkyně tak, že posledním rozhodnutím č. 5282/2009 došlo od 1. 12. 2009 k jeho navýšení z částky 2 100 Kč o částku 1 500 Kč, tj. na celkovou částku 3 600 Kč. Žádost žalobkyně přitom byla podle žalobních tvrzení zamítnuta rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014.

20. V návaznosti na toto rozhodnutí vydal podle žalobkyně služební funkcionář Prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobkyni stanoven celkový služební příjem, včetně všech jeho složek. Žalobkyně posléze rekapitulovala obsah námitek, které v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesla, a uzavřela, že její odvolání bylo zamítnuto Napadeným rozhodnutím.
21. Žalobkyně namítla, že Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí jsou zatížena vadou nesprávného právního posouzení. Poukázala na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, čj. 6 As 171/2014 - 46, s tím, že toto rozhodnutí řeší velice obdobnou situaci, přičemž argumentace Nejvyššího správního soudu je natolik výstižná, že ji lze bezesbytku vztáhnout i na tento případ. Žalobkyně přitom z uvedeného rozsudku obsáhle citovala a uzavřela, že z citovaných závěrů zcela evidentně vyplývá nesprávnost obou rozhodnutí, a to jak pokud jde o samotnou existenci nároku na přiznaný osobní příplatek, tak i jeho trvání a navyšování. V návaznosti na uvedené na jiném místě žaloby konkrétně namítla, že rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, došlo k přiznání osobního příplatku 1 500 Kč, a to vzhledem k mimořádnému plnění služebních úkolů, když osobní příplatek nebyl nikdy odebrán. Posledním rozhodnutím č. 5282/2009 tedy došlo podle žalobkyně od 1. 12. 2009 k navýšení příplatku (částky 2 100 Kč) o částku 1 500 Kč. Uvedený závěr žalobkyně opírala o skutečnost, že rozhodnutí č. 2423/2009 ve výrokové části neobsahuje žádný výrok o osobním příplatku a tudíž nedošlo k jeho odejmutí a ani rozhodnutí o změně jeho výše. Zvýšený příplatek o částku 1 500 Kč byl pak podle žalobkyně přiznán za mimořádné plnění služebních úkolů v rámci integrovaného operačního střediska. Jelikož osobní příplatek byl přiznán jako odměna, není možné jej podle žalobkyně považovat za snížení. V opačném případě by se dle žalobkyně jednalo o odejmutí části. Toto ovšem podle žalobkyně vylučuje kladné hodnocení příslušníka uvedené v odůvodnění. Z těchto důvodů podle žalobkyně v daném případě nešlo o odejmutí osobního příplatku (nebylo o něm jakkoliv rozhodnuto), ale došlo k jeho zvýšení. Tyto závěry jsou přitom podle žalobkyně podpořeny shora označeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.
22. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů záležející v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejím návrhem na spojení řízení. Žalovaný se s předmětným procesním návrhem podle žalobkyně vypořádal pouze poznámkou o tom, že by spojení řízení znehlednilo řízení, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti, z nichž tento závěr učinil.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 28. 8. 2015 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

24. Poukázal na to, že žalobkyně proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, kterým jí byl zvýšen osobní příplatek na výši 2 100 Kč měsíčně s odůvodněním plněním služebních úkolů v mimořádném rozsahu i nad rámec běžného výkonu služby, nepodala odvolání. Stejně tak žalobkyně odvoláním nebrojila ani proti rozhodnutí služebního funkcionáře č. 2423/2009 ze dne 27. 4. 2009, kterým byla odvolána ze služebního místa vrchní inspektor v odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod, a ustanovena na služební místo komisař, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, náměstka ředitele krajského ředitelství pro vnější službu Integrované operační středisko s místem působnosti Praha (tímto rozhodnutím byla rovněž žalobkyně jmenována do služební hodnosti komisař a bylo rozhodnuto i o hodnostním označení poručík). I ministr vnitra přitom přípisem ze dne 13. 12. 2013, čj. KM-68-8/PK-2013, potvrdil, že toto rozhodnutí již nelze (a ani by k takovému postupu nebyl důvod) změnit či zrušit v přezkumném řízení.
25. Žalovaný dále poznamenal, že žalobkyně odvoláním nebrojila ani proti rozhodnutí služebního funkcionáře č. 5282/2009 ze dne 30. 11. 2009, kterým jí byl přiznán od 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1 500 Kč měsíčně.
26. K žalobkyní tvrzeným okolnostem stran podání žádosti o doplacení služebního příjmu žalovaný uvedl, že žalobkyně záměrně vypustila a neuvedla rozhodující a zásadní skutečnost, že brojí proti pravomocnému rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 25. 5. 2009, neboť ve stanovené lhůtě nepodala řádný opravný prostředek (odvolání), jak žalovaný dříve uvedl. Doplnil, že toto rozhodnutí již nelze žádnými opravnými prostředky zrušit či změnit, přičemž žalobkyně se tak s ohledem na § 68 písm. a) s. ř. s. vědomě vyloučila z možnosti podání žaloby u správního soudu podle § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Žalovaný v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 45/2010 - 61 ze dne 11. 8. 2010, a čj. 3 Ans 6/2011 - 101 ze dne 21. 7. 2011.
27. Žalovaný rovněž konstatoval, že přestože se v případě rozhodnutí služebního funkcionáře č. 5282/2009 ze dne 30. 11. 2009, kterým byl žalobkyni přiznán osobní příplatek ve výši 1 500 Kč, jedná o zcela samostatné rozhodnutí, žalobkyně se mylně domnívá, že by se mělo údajně jednat o navýšení osobního příplatku na celkovou částku 3 600 Kč.
28. K námitce nesprávného právního posouzení žalovaný uvedl, že žalobkyni musí být známo, že zákon č. 361/2003 Sb. nestanoví, že v případě ustanovení na jiné služební místo zaniká nárok na přiznaný osobní příplatek, avšak také nestanoví, že by měl být osobní příplatek zachován. Ustanovení § 113 ani ustanovení § 122 zákona podle žalovaného nepamatují na všechny právní situace. Podle žalovaného nelze jednoznačně dovodit, že by příslušný služební funkcionář musel zároveň vydat příslušné rozhodnutí ohledně zachování již přiznaného osobního příplatku. Žalovaný doplnil, že mezera v zákoně a v aplikační praxi je v daném případě znatelná, nicméně bez novelizace příslušného ustanovení není podle žalovaného možné kontinuitu přiznaného osobního příplatku zachovat.
29. Žalobkyně rovněž podle žalovaného nesprávně pochopila a nesprávně si vyložila navýšení osobního příplatku o 500 Kč z částky 2 030 Kč na částku 2 530 Kč rozhodnutím služebního funkcionáře č. 5829/2014 ze dne 30. 9. 2014, kdy šlo dle žalovaného „o zcela samostatné rozhodnutí“.
30. Žalovaný zdůraznil, že přiznání či nepřiznání osobního příplatku při ustanovování na nové služební místo je zcela v kompetenci příslušného služebního funkcionáře, přičemž na

přiznání osobního příplatku dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. není právní nárok. Nelze tedy podle žalovaného vyvozovat porušení zákona v případě nepřiznání osobního příplatku při ustanovení na jiné služební místo s odlišnou náplní práce, jiné služební hodnosti a v jiné třídě. Ze skutečnosti, že policista vykonává službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu na původním služebním místě, nelze podle žalovaného dovodit, že bude vykonávat službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu na služebním místě novém. Z § 122 odst. 1 zákona podle žalovaného mj. *„vyplývá nenárokovost osobního příplatku v případě stanovení služebního příjmu při ustanovení na nové služební místo, kdy se všechny složky služebního příjmu stanovují nově ve vztahu k danému služebnímu místu“*. Podle žalovaného v daném případě nedošlo k odejmutí osobního příplatku, o němž by bylo řádně rozhodnuto, ale toliko o jeho nepřiznání, neboť činnosti na původním služebním místě vrchní inspektor v odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod jsou odlišné od činností na novém služebním místě. Žalovaný uvedl, že *„považuje za notorietu, že kvalitně odváděná činnost vztahující se k agendě dopravních nehod automaticky neznamená kvalitní odvádění činnosti „operátora“ Integrovaného operačního střediska“*. Doplnil, že *„účelem osobního příplatku přiznávaného za službu v mimořádné kvalitě není okamžitá reakce na změny ve výkonosti příslušníka, ale pouze na ty změny, které mají dlouhodobější charakter“*.

31. Žalovaný připomenul, že o předmětu řízení, tj. o předmětu žádosti žalobce o doplacení osobního příplatku, tj. o osobním příplatku žalobkyně bylo již rozhodnuto výše uvedenými pravomocnými rozhodnutími (č. 2423/2009, č. 5282/2009 a rozhodnutí navazující), kterými byl osobní příplatek stanoven a následně zvyšován.
32. V další části vyjádření k žalobě žalovaný namítl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 171/2014 - 46 ze dne 19. 2. 2015 uvádí *„odlišné podmínky, které nelze vtáhnout na každý jiný případ ani na kauzu žalobce“*. Doplnil, že žalobkyně měla na původním služebním místě přiznán osobní příplatek rozhodnutím č. 1598/2009 ve výši 2 100 Kč. Osobní příplatek jí byl přiznán z důvodu plnění služebních úkolů v mimořádném rozsahu i nad rámec výkonu služby, tedy z konkrétních důvodů ve smyslu uvedeného rozhodnutí. Z uvedeného však nelze podle žalovaného vyvozovat, že takto přiznaný osobní příplatek udělený za konkrétní plnění úkolů na služebním místě bude příslušníkovi ponechán i při přechodu na jiné služební místo, kde vykonává úplně jinou činnost a v úplně jiných podmínkách výkonu služby. Služební funkcionář při svém rozhodnutí podle žalovaného pečlivě tuto situaci zvážil a ze shromážděného materiálu vyplývá, že na nově ustanoveném místě komisaře Integrovaného operačního střediska žalobkyně žádné mimořádné úkoly nad rámec běžného výkonu služby neplní, neplnila a v pracovní náplni místa komisaře Integrovaného operačního střediska není žádná podobná činnost uvedena a vyžadována, tudíž přiznání osobního příplatku tak, jak bylo uvedeno v rozhodnutí č. 1598/2009, by bylo podle žalovaného v rozporu s tímto rozhodnutím a vykonávanou činností na novém místě komisaře Integrovaného operačního střediska.
33. Další závěry predestované žalovaným se týkají *„tvrzení žalobce o diskriminaci“* včetně procesního návrhu na provedení výslechu svědka, která však v nyní posuzované věci žalobkyně v podané žalobě nevznesla.
34. Žalovaný rovněž pro případ, že by soud v průběhu řízení dospěl k jinému závěru, uplatnil námitku promlčení.

V. Původní rozhodnutí Městského soudu v Praze a zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

35. Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 2. 2019, čj. 10 Ad 11/2015 - 40, žalobu proti Napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl. Měl za to, že v posuzované věci nebyla Napadeným rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. založena, změněna, rušena či závazně určena práva a povinnosti žalobkyně, resp. se rozhodnutí nedotýkalo její právní sféry, když žalobkyně nebyla Napadeným rozhodnutím (ve spojení s Prvostupňovým rozhodnutím) nikterak zkrácena na svém veřejném subjektivním právu, na jehož ochranu žalobu k soudu podala. Městský soud konstatoval, že Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni toliko v návaznosti na vydání nařízení vlády č. 227/2014 Sb. v souladu s § 115a zákona č. 361/2003 Sb. sděleno navýšení základního tarifu, přičemž pokud náměstek ředitele ve výroku rovněž uvedl ostatní složky služebního příjmu, včetně osobního příplatku, ve vztahu k němuž žalobkyně v podané žalobě snáší žalobní námitky, považoval soud za významné, že výše těchto ostatních složek vychází z dříve vydaných pravomocných rozhodnutí nadaných presumpcí správnosti. Městský soud měl proto za to, že Prvostupňové rozhodnutí tedy ve vztahu k osobnímu příplatku toliko rekapituluje již dříve zvláštními rozhodnutími přiznané nároky. Dle městského soudu tak žalobkyně nemohla být Napadeným rozhodnutím ve spojení s Prvostupňovým rozhodnutím v rozsahu, v němž se žalobou domáhala přezkumu, zkrácena na svém veřejném subjektivním právu ani negativně dotčena ve své právní sféře, protože se o žádném takovém jejím právu nerozhodovalo. Městský soud v Praze byl přesvědčen, že rozhodnutí, jímž se žalobkyni *de facto* pouze oznámila nová výše základního tarifu pro konkrétní časové období, aniž by se měnilo její platové zařazení či se měnila dřívějšími pravomocnými rozhodnutími přiznaná výše osobního příplatku, tak není svou povahou aktem ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.
36. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 20. 6. 2019, čj. 9 As 59/2019 - 47, toto usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že Městským soudem v Praze zohledněné skutečnosti mohou být reflektovány toliko v rámci věcného posouzení žaloby a nelze je zaměňovat s otázkou přípustnosti návrhu.

VI. Jednání

37. Při jednání konaném dne 26. 9. 2019 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích i argumentaci obsažené v jejich písemných podáních. Žalobkyně přitom k výzvě a poučení soudu sdělila, že netrvá na provedení v žalobě navržených důkazních prostředků.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

38. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
39. Soud předem vlastního posouzení konstatuje, že správním orgánem rozhodujícím ve věcech služebního poměru příslušníka bezpečnostního ozbrojeného sboru je služební funkcionář, nikoli útvar, u něhož je přiřazen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 34/2005 - 61). Byť žalobkyně označila za žalovaného krajské ředitelství, v řízení o žalobě je žalovaný určen zákonem dle § 69 s. ř. s. jako správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Jelikož se nejedná se o vadu, která by bránila projednání

podané žaloby či vyžadovala zvláštní odstranění, soud toliko v návaznosti na žalobní tvrzení upravil označení žalovaného, kterým je v nyní posuzované věci ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.

40. Soud podotýká, že v posuzované věci služební funkcionář jako správní orgán prvního stupně vydal Prvostupňové rozhodnutí s poukazem na § 115a zákona č. 361/2003 Sb., podle něhož *„vláda stanoví nařízením stupnici základních tarifů pro následující kalendářní rok, poprvé pro rok 2007. Při stanovení této stupnice může zvýšit procentní částku uvedenou v § 114 odst. 2“*.
41. Ve výroku Prvostupňového rozhodnutí služební orgán uvedl, že žalobkyni přísluší ode dne 1. 1. 2015 základní tarif z 07. tarifní třídy a 05. tarifního stupně zvýšený o 10% ve výši 27 830 Kč měsíčně. Současně v části označené „osobní složky služebního příjmu“ uvedl, že žalobkyni přísluší jednak zvláštní příplatek ve výši 3 600 Kč a dále osobní příplatek ve výši 2 530 Kč. V odůvodnění pak správní služební funkcionář toliko stručně poukázal na *„nařízení vlády č. 227/2014 Sb., kterým došlo ke změně stupnice základních tarifů“*.
42. Ze správního spisu a ze shodných skutkových tvrzení účastníků soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, zvýšil služební funkcionář žalobkyni dnem 1. 2. 2009 osobní příplatek na 2 100 Kč. Žalobkyně byla podle daného rozhodnutí zařazena na služebním místě vrchní inspektor u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod, skupina zpracování dopravních nehod.
43. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, byla žalobkyně odvolána ze služebního místa vrchní inspektor, a dnem 1. 5. 2009 ustanovena podle ust. § 23 zákona č. 361/2003 Sb. na služební místo komisař, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Náměstek ředitele kr. řed. pro vnější sl., Integrované operační středisko, s místem služebního působení Praha; a zároveň jmenována do služební hodnosti komisař, a dále zařazena podle ust. § 116 zákona do 7. tarifní třídy, do 3 tarifního stupně, podle ust. § 114 a 115 zákona byl zvýšen základní tarif o 10%, a podle ust. § 120 odst. 3 zákona byl určen zvláštní příplatek, a byl určen služební příjem celkem měsíčně sestávající se ze shora uvedených položek.
44. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, byl podle ust. § 122 zákona č. 361/2003 Sb. žalobkyni přiznán dnem 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1 500 Kč měsíčně, na služebním místě komisař, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Náměstek ředitele kr. řed. pro vnější sl., Integrované operační středisko.
45. Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, zvýšil služební funkcionář dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. žalobkyni dnem 1. 10. 2014 osobní příplatek na 2 530 Kč. Důvodem bylo plnění úkolů v rámci výkonu služby a zvládnutí činností při operačním řízení na integrovaném operačním středisku. Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015, č. 82/2015, žalovaný odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl.
46. Soud nepřehlédl, že důvody obdobné žalobní argumentaci žalobkyně uplatnila v řízeních vedených zdejším soudem pod sp. zn. 6 Ad 14/2015 a 5 Ad 14/2015, kde žalobkyně věcně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2015, čj. 74/2015, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o doplacení osobního příplatku ze dne 22. 5. 2014 za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 a za období od 1. 12. 2009 do 30.

4. 2014, resp. proti rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, jímž služební funkcionář zvýšil žalobkyni dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. dnem 1. 10. 2014 osobní příplatek na 2 530 Kč (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2017, čj. 6 Ad 14/2015 - 55, a ze dne 17. 10. 2018, čj. 5 Ad 14/2015 - 51).
47. Soud s odkazem na dříve uvedené připomíná, že Nejvyšší správní soud se ve svém zrušujícím rozsudku čj. 9 As 59/2019 - 47 neztotožnil s argumentací městského soudu dovozující nepřipustnost podané žaloby proti Napadenému rozhodnutí, když měl za to, že soudem zohledněné skutečnosti mohou být reflektovány toliko v rámci věcného posouzení žaloby a nelze je zaměňovat s otázkou přípustnosti návrhu. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku mj. konstatoval, že *„lze si tedy představit situaci obdobnou jako v nyní posuzovaném případě, kdy se platovým výměrem pouze deklaruje nová výše základního tarifu stanovená nařízením vlády a dále pak ostatní složky platu stanovené dřívějšími rozhodnutími. Pokud by však výše tarifu, případně dalších složek, byla uvedena chybně v rozporu s nařízením vlády či předchozími rozhodnutími, pak by nebylo pochyb, že takové rozhodnutí o stanovení platu je způsobilé zasáhnout do práv příslušníka bezpečnostního sboru a že dotčená osoba se může proti takovému rozhodnutí bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Řešení toho, zda skutečně došlo k chybnému určení výše jednotlivých složek platu je však otázkou věcného posouzení žaloby a nelze ji zaměňovat s otázkou přípustnosti návrhu“*. Nejvyšší správní soud doplnil, že *„stejně tak hodnocení žalobních námitek z hlediska rozsahu zásahu napadeného rozhodnutí do práv stěžovatelky spadá do posouzení důvodnosti žaloby, nikoliv její přípustnosti. Posouzení, zda se stěžovatelka mohla domáhat nároku na původní osobní příplatek v rámci řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, nemohl městský soud učinit již ve fázi hodnocení přípustnosti návrhu, ale až při věcném přezkumu napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nyní nijak nehodnotí závěry městského soudu, podle nichž se měla stěžovatelka bránit proti dřívějším rozhodnutím příslušného služební funkcionáře, domnívala-li se, že její nárok na osobní příplatek po ustanovení na nové služební místo trval. Nicméně pokud měl městský soud za to, že žalobní námitky se věcně míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí, měl její žalobu projednat a zamítnout“*.
48. Vycházejí ze závěrů vyslovených v citovaném rozsudku, Městský soud v Praze považoval žalobu směřující proti Napadenému rozhodnutí za věcně projednatelnou. Dospěl však k závěru, že žaloba není s ohledem na níže popsané skutečnosti důvodná.
49. V nyní řešeném případě žalobkyně podanou žalobu směřovala proti úkonu, kterým služební funkcionář žalobkyni v návaznosti na úpravu výše základního tarifu nařízením vlády č. 227/2014 Sb. sdělil, jaká výše základního tarifu jí počínaje dnem 1. 1. 2015 přísluší, přičemž uvedl rovněž ostatní složky služebního příjmu, v nichž však toliko deklaroval závěry plynoucí z dříve vydaných rozhodnutí.
50. Soud má i s ohledem na shora citované závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku čj. 9 As 59/2019 - 47 za to, že aby mohla být žaloba proti takovému rozhodnutí shledána důvodnou, musel by žalobce důvodně namítat, že (i.) výše tarifu byla v Napadeném rozhodnutí, resp. Prvostupňovém rozhodnutí uvedena chybně v rozporu s nařízením vlády č. 227/2014 Sb., popř. namítat, že (ii.) ostatní složky služebního příjmu byly v Napadeném (Prvostupňovém) rozhodnutí uvedeny bez ohledu na dříve vydaná pravomocná rozhodnutí služebních orgánů ve věcech těchto složek služebního příjmu či v rozporu s takovými předchozími rozhodnutími. Je tomu tak proto, že právě tyto okolnosti fakticky tvořily rozhodovací důvody vydaných rozhodnutí a jedině v tomto

ohledu tak mohlo být vydáním Napadeného rozhodnutí, resp. Prvostupňového rozhodnutí, zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobkyně, resp. do její právní sféry.

51. Žalobkyně však v nyní posuzované věci takové námitky v podané žalobě neuplatnila. Přestože svou žalobu formálně směřovala proti rozhodnutí, kterým jí bylo v návaznosti na vydání nařízení vlády č. 227/2014 Sb. v souladu s § 115a zákona č. 361/2003 Sb. sděleno navýšení základního tarifu a byla rekapitulována výše dalších složek služebního příjmu přiznaných dříve vydanými rozhodnutími, žalobkyně svou žalobní argumentací znovu fakticky brojila toliko proti nedoplnění osobního příplatku dle žádosti ze dne 22. 5. 2014, jak plyne mj. i z poznámky v bodě II. žaloby (viz bod 13 tohoto rozsudku).
52. V daném ohledu se tak žalobní námitky uplatněné v podané žalobě fakticky zcela věcně míjí s rozhodovacími důvody, na nichž jsou Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí založena, a žaloba proto nemohla být shledána důvodnou.
53. K argumentaci žalobkyně brojící proti závěrům týkajícím se osobního příplatku soud opětovně zdůrazňuje, že oba uvedené právní akty služebních funkcionářů v předmětné věci, vydané podle § 115a zákona č. 361/2003 Sb., pouze deklarovaly stávající právní stav, který nastal po vydání nařízení vlády č. 227/2014 Sb. Pokud jde o ostatní složky služebního příjmu (konkrétně zvláštní příplatek a dále osobní příplatek podle § 122 služebního zákona), byl těmito rozhodnutími zachován předchozí, již existující právní stav založený rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým byl žalobkyni na novém služebním místě přiznán dnem 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1 500 Kč měsíčně, resp. rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, kterým služební funkcionář zvýšil dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. žalobkyni dnem 1. 10. 2014 osobní příplatek na 2 530 Kč.
54. Pokud tedy služební funkcionář ve výroku Prvostupňového rozhodnutí rovněž uvedl ostatní složky služebního příjmu, včetně osobního příplatku, ve vztahu k němuž žalobkyně v podané žalobě snáší žalobní námitky, nemohl soud se zřetelem ke shora uvedeným východiskům přehlédnout, že služební funkcionář o těchto složkách nyní zpochybňovanými rozhodnutími fakticky nerozhodoval. Rozsah a výše těchto ostatních složek služebního příjmu vychází z dříve vydaných pravomocných rozhodnutí služebního funkcionáře nadaných presumpcí správnosti. Prvostupňové rozhodnutí tedy ve vztahu k těmto složkám, a především pak ve vztahu k osobnímu příplatku toliko rekapituluje již dříve zvláštními rozhodnutími přiznané nároky.
55. Soud přitom nezjistil (a ani žalobkyně tímto směrem nevedla svou žalobní obranu), že by služební funkcionář v rámci deklarace těchto dalších složek služebního příjmu, především tedy osobního příplatku, odhlédl od závěrů či postupoval v rozporu se závěry plynoucími z rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 a ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014.
56. Soud znovu připomíná, že se žalobkyní předestřenými otázkami meritorně zabýval ve shora označených rozsudcích ze dne 13. 4. 2017, čj. 6 Ad 14/2015 - 55, a ze dne 17. 10. 2018, čj. 5 Ad 14/2015 - 51, kde soud žalobkyni přisvědčil v jejích námitkách stran kontinuity osobního příplatku v období od 1. 5. 2009 do 1. 12. 2009 na straně jedné, a kde současně ve vztahu ke zbývajícím částem nároku za období po 1. 12. 2009 uzavřel, že se žalobkyně měla bránit již proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým jí byl reálně snížen osobní příplatek z 2 100 Kč na 1 500 Kč.

57. Soud přitom i v nyní posuzovaném případě neshledává důvodu se od závěrů vyslovených v uvedených rozsudcích, na něž na tomto místě pro větší stručnost odkazuje, odchýlovat a zdůrazňuje, že pokud se žalobkyně proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 nebránila, akceptovala tak postup služebních funkcionářů, který teď nelze v rámci řízení o žalobě proti Napadenému rozhodnutí dodatečně zhojit, byť se nemuselo jednat o postup správný a zákonný.
58. Zcela jistě pak nelze podle přesvědčení soudu původní procesní nečinnost žalobkyně v roce 2009 zhojit obranou proti aktu, kterým byla žalobkyni o 5 let později sdělena v důsledku nařízení vlády č. 227/2014 Sb. upravená výše základního tarifu, resp. sdělena nijak nezměněná výše osobního příplatku přiznaná jí předchozími pravomocnými rozhodnutími služebního funkcionáře, nadanými presumpcí správnosti.
59. Soud se proto z popsanych důvodů nemohl zabývat argumentací, kterou žalobkyně fakticky brojila toliko proti nedoplnění osobního příplatku dle žádosti ze dne 22. 5. 2014 s tím, že jí byl rozhodnutím služebního funkcionáře v rozporu se zákonem ve svém důsledku osobní příplatek protiprávně snížen.
60. Pokud pak jde o obecné námitky, jimiž žalobkyně poukazovala na to, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil, že je Napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru žalovaného a konečně že žalovaný porušoval procesní předpisy, přičemž tato porušení mají vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí, ani těmito námitkami z nich žalobce nemířil na rozhodovací důvody, na nichž bylo v souladu s dříve uvedeným Prvostupňové rozhodnutí a Napadené rozhodnutí založeno. Soud proto k posouzení těchto námitek nepřistoupil.
61. Soud pak nepřisvědčil jediné konkrétnější námitce, kterou žalobkyně poukazovala na to, že je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů záležející v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejím návrhem na spojení řízení.
62. K takto vznesené námitce soud podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
63. Pokud se tedy žalobkyně v tomto směru omezila na uvedené paušální a blíže nerozvedené zpochybnění přezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí.
64. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005,

č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

65. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
66. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl na uvedený procesní návrh žalobkyně reagovat. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyplývá, že se tímto procesním požadavkem žalobkyně zabýval, a vyslovil k němu svůj závěr, přičemž připojil úvahu, o kterou svůj závěr k uplatněnému návrhu opřel. Sama žalobkyně ostatně v podané žalobě svou námitku doplnila o konstatování, že se žalovaný s předmětným procesním návrhem žalobkyně vypořádal, když mu nevyhověl s odůvodněním, že by spojení řízení znepřehlednilo řízení. Jakkoli si lze jistě představit podrobnější sdělení důvodů pro nevyhovění uplatněnému procesnímu požadavku na spojení řízení, nemohl soud žalobkyni přisvědčit, že by Napadené rozhodnutí bylo z uvedeného důvodu zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobkyně ostatně v podané žalobě nijak nespécifikovala, zda a případně jakým konkrétním způsobem byla v důsledku postupu žalovaného zkrácena na svých veřejných subjektivních právech, resp. jakým konkrétním způsobem mělo případně vedení samostatného řízení vyústit v nezákonnost meritorního rozhodnutí žalovaného.
67. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Soud přitom žalobkyni nepřiznal ani náhradu řízení vedeného o kasační stížnosti proti původnímu usnesení Městského soudu v Praze, neboť žalobkyně nebyla v řízení o žalobě přes dílčí procesní úspěch v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu